

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **A. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Janem Boučkem,
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 2. 3. 2021, čj. 232/2020-190-TAXI/3

takto:

- I. Ruší se rozhodnutí žalovaného z 2. 3. 2021, čj. 232/2020-190-TAXI/3, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku povinen žalobci uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce, advokáta Mgr. Jana Boučka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se na soud obrátil, protože nesouhlasí s pokutou, kterou mu správní orgány udělily v souvislosti s provozováním přepravy prostřednictvím služby Uber. Domáhá se zrušení shora uvedeného rozhodnutí, neboť má za to, že jím byl zkrácen na svých právech.
2. Pro věc je podstatné, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a zabývaly se žalobcovými námitkami.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

II. Dosavadní průběh

3. Magistrát hlavního města Prahy zaslal žalobci 17. 1. 2018 oznámení o zahájení správního řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Řízení bylo zahájeno na základě exekutorského zápisu soudní exekutorky JUDr. Ingrid Švecové, Exekutorský úřad Praha 3, sp. zn. 091 EZ 40/17 z 24. 3. 2017 (dále jen „exekutorský zápis“), který byl vyhotoven na základě smlouvy se Sdružením pražských provozovatelů TAXIslužby z. s., IČO 02447657, sídlem Vrchlického 1321/5b, 150 00 Praha 5.
4. Tímto exekutorským zápisem osvědčil pověřený zaměstnanec skutkový děj podle § 77 a násl. zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ze kterého vyplývalo, že žalobce měl poskytnout přepravu zprostředkovanou mobilní aplikací Uber. V zápisu byl popsán průběh přepravy od objednávky po ukončení přepravy a následné obdržení faktury za tuto přepravu. Ze zápisu vyplývá, že vozidlo použité k přepravě nemělo vnější identifikační prvky vozidla taxislužby, ani další povinnou výbavu uloženou provozovatelům taxislužby. Dále z něj vyplývala doba uskutečněné přepravy a její cena. Přílohou zápisu byla faktura vystavená za danou jízdu a fotodokumentace vozidla. Objednávku přepravy uskutečnil Mgr. Roman Lenner prostřednictvím uživatelského účtu pod jménem Tomáš Uhradil.
5. V návaznosti na oznámení o zahájení řízení zaslal žalobce magistrátu vyjádření. Namítl, že žádnou hrazenou přepravu Mgr. Romanovi Lennerovi neposkytl, nezná ho a nevystavil mu žádnou fakturu za přepravu. Navrhl, aby byl v řízení vyslechnut řidič, který měl uvedenou přepravu vykonat. Dále namítal nezákonnost exekutorského zápisu. Dne 31. 1. 2018 zaslal magistrát žalobci oznámení o ukončení dokazování s poučením o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí.
6. Magistrát následně 16. 3. 2018 vydal rozhodnutí č. j. MHMP 390561/2018, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě a uložil mu pokutu ve výši 150 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí magistrát odkázal na exekutorský zápis a proběhlé šetření. K vyjádření žalobce uvedl, že exekutorský zápis je veřejnou listinou a v průběhu řízení v souladu s § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nebyl dokázán opak a ani nebyly navrženy důkazy, které by nepravdivost zápisu prokazovaly. Správnímu orgánu je z úřední činnosti znám způsob objednávání a poskytování přepravních služeb prostřednictvím aplikace Uber. Přiložená faktura dostatečně osvědčuje totožnost dopravce a poskytnutí předmětné přepravy. K požadavku na výslech řidiče odkázal na § 20 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), a uvedl, že odpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, jejíž jednání lze přičítat právnické osobě. Exekutorský zápis nepovažoval za nezákonný, neboť byl pořízen na objednávku soukromé osoby a nikoliv správního orgánu pro úřední účely. Vzhledem k vážnosti provinění a aktuální možné sazbě za spáchaný přestupek považuje uloženou pokutu ve výši 150 000 Kč za přiměřenou.
7. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Měl za to, že magistrát rozhodl na základě nezákonného exekutorského zápisu, nesprávně zjistil skutkové okolnosti a uložil mu extrémně nepřiměřenou sankci. Nezákonnost exekutorského zápisu spatřoval v tom, že byl pořízen bez vědomí řidiče. Nebylo ani prokázáno, že by snad daná osoba poskytla

cokoliv víc než jednorázovou smluvní jízdu. V zápise není uvedeno ztotožnění řidiče, ani správní orgán ztotožnění neprovedl a nemohl tak právně posoudit, zda jednání této osoby je přičitatelné dopravci. Žalobce od zahájení rozporoval, že by přepravu Mgr. Lennerovi poskytl. Ve správním řízení nebyly provedeny jakékoliv důkazy, ze kterých by to bylo možné ověřit. V řízení tak nebyl dostatečně zjištěn stav věci.

8. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí magistrátu, uloženou pokutu snížil na částku 80 000 Kč a prodloužil lhůtu splatnosti pokuty a nákladů řízení. Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný neshledal důvody pro zpochybnění skutkového stavu tak, jak je popsán v exekutorském zápisu. Ztotožnil se s názorem magistrátu, že pořízení exekutorského zápisu proběhlo zákonným způsobem. K námitce nedovoleného narušení soukromí řidiče konstatoval, že se nejednalo o činnost dopravního úřadu, ale objednávku soukromoprávního subjektu. V otázce ztotožnění řidiče se žalovaný přiklonil k názoru magistrátu, že ztotožnění není potřeba a výslech řidiče by byl nadbytečný, neboť žalovaný nemá pochybnost, že se posuzovaná přeprava uskutečnila a že ji poskytl dopravce. Ohledně výše pokuty dal za pravdu žalobci, a proto ji snížil a poskytl žalobci delší lhůtu k úhradě.

III. Žalobní argumentace

9. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Závažnou vadu spatřuje v nedostatečném zjištění skutkového stavu. Jediný důkaz, ze kterého žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, byl exekutorský zápis. Ten byl však pořízen nezákonně, v rozporu s pravomocemi exekutora a bez vědomí dané osoby. Žalobce považuje za nemožné, aby si exekutor objednal, učinil a zaplatil přepravu, čímž danou skutečnost navodil, a poté ji osvědčil. To má platit o to více, jestliže exekutorský koncipient postupoval tak, že přepravu objednal pod profilem založeným na smyšlené jméno, neboť exekutorský řád neopravňuje exekutora k zastřeným jednáním. Žalobce uvádí, že exekutor není nadán pravomocí činit úkony v postavení agenta provokatéra.
10. Exekutorský zápis osvědčuje skutkový stav nebo stav věci, jestliže jím mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státní orgánem. Ve správním řízení přestupkovém nejsou projednávány nároky kohokoliv, neboť se jedná o výkon státní moci. Exekutorský zápis proto není veřejnou listinou.
11. Žalobce od počátku zápis rozporoval a namítal, že skutečnosti v něm zachycené se nestaly. K prokázání opaku a vyvrácení pravdivosti zápisu navrhl výslech řidiče, který měl předmětnou přepravu provést. Správní orgány se však s touto námitkou a návrhem nijak nevypořádaly, naopak v rozhodnutí magistrátu je nesprávně uvedeno, že „*ostatně ani dopravce skutečnosti uvedené v exekutorském zápisu nijak nezpochybňuje*“. Dle žalobce je však z podkladů ve správním spisu zřejmé, že tak učinil, neboť zpochybnil jak průběh přepravy, tak samotnou objektivitu exekutorského zápisu. Žalobce zároveň podrobně popsal, z jakých důvodů považuje uloženou pokutu za nepřiměřenou.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný setrvává na svém názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Námitku nedostatku objektivnosti exekutorského zápisu považuje za nedůvodnou, neboť jednou z podmínek podle § 77 exekučního řádu je, že se skutkový děj musí udát v přítomnosti exekutora, což v daném případě bylo dodrženo. Využití exekutorských zápisů neshledal městský soud v rozporu se zákonem v obdobných případech například v rozsudcích z 24.

7. 2020, čj. 58 A 84/2017-62, a ze 14. 11. 2019, čj. 10 A 121/2017-39. K námitce zásahu do soukromí řidiče žalovaný uvedl, že judikatura, na kterou žalobce odkazuje, se týká zcela jiných situací, a to o využití tzv. úřední licence, kdy k zaznamenání děje došlo přímo ze strany dopravního úřadu. V tomto případě se však jedná o zaznamenání děje exekutorem na základě požadavku soukromé osoby a nejedná se o audiovizuální záznam komplexně zachycující soukromé projevy řidiče.

13. Pokud žalobce uvádí, že zpochybnil průběh přepravy, jak je popsán v exekutorském zápise, nepředestřel v průběhu správního řízení a ani v rámci podané žaloby takovou verzi skutkové reality, v níž by byly jím předložené doklady a zjištěný skutkový stav souladné a vzájemně si odpovídaly, potažmo že by prokázal jinou verzi skutkového stavu. V požadavku na výslech řidiče nebyly uvedeny údaje nezbytné pro identifikaci řidiče, který byl do aplikace Uber přihlášen přihlašovacími údaji žalobce. Žalovanému nevznikly v průběhu řízení žádné pochybnosti o průběhu děje tak, jak byl v exekutorském zápisu zachycen.
14. Neplnění povinností vázaných zákonem o silniční dopravě na vozidlo taxislužby nebylo posuzováno jako přitěžující okolnosti, ale jako absence polehčujících okolností. Žalovaný své rozhodnutí považuje za zákonné a zcela v souladu s dosavadní judikaturou. Ani délku správního řízení nelze považovat za nepřiměřenou. Lhůty stanovené v § 71 správního řádu jsou lhůty pořádkové a jejich nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

V. Další vyjádření účastníků

15. Žalobce v replice zopakoval svoji žalobní argumentaci. Zdůraznil, že exekutorský zápis nelze považovat za veřejnou listinu, neboť nesplňuje základní požadavky na sepsání exekutorského zápisu podle § 77 exekučního řádu. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné, neboť žalovaný aproboval využití nezákonného důkazu a vůbec neprovedl řádné dokazování. Ohledně institutu osvědčování skutkového děje existuje jasný výklad takových postupů státních orgánů, přičemž žalobce odkázal na § 77, § 79 a § 86 exekučního řádu a § 79 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), a odkázal na komentářovou literaturu. V posuzované věci byl exekutorský koncipient nezákonně součástí skutkového děje, který osvědčoval.
16. Žalobce od zahájení přestupkového řízení sporoval, že přepravu osobě sepisující exekutorský zápis poskytl. Řidič nebyl nikým legitimován a doposud nebyla zjištěna jeho totožnost a nebyl vyslechnut. Nemá známa ani totožnost cestujícího se jménem Tomáš Uhradil. Nebyly provedeny žádné zákonné důkazy, ze kterých by bylo možné určit, kdo byl dopravcem dané přepravy, natož řidičem či cestujícím. Žalobce navíc tvrdí, že osobě jménem Tomáš Uhradil nikdy nevystavil fakturu. Osoba s příjmením Uhradil navíc není v České republice známa. Žalobce dále odkázal na judikaturu, která akcentuje důležitost dokazování a dodržování zákonnosti ve správním trestání.
17. Žalovaný na repliku reagoval duplikou, v níž zopakoval svoji dosavadní argumentaci. Exekutorský zápis byl pořízen v souladu s § 77 exekučního řádu, obsahuje povinné náležitosti a nebylo prokázáno ani namítáno, že osoba provádějící úkon splňovala podmínky § 74 odst. 3 písm. b) a c) exekučního řádu. Odkázal na rozhodnutí zdejšího soudu čj. 10 A 35/2021-56 a čj. 11 A 63/2021-41 a vyjádření Exekutorské komory, která na dotaz zdejšího soudu sdělila, že objednáním přepravy exekutorem a sepsáním exekutorského zápisu o provedené přepravě nebyly porušeny podmínky stanovené pro osvědčení skutkového děje exekučním řádem.

18. S námitkou zjištění totožnosti řidiče se magistrát i žalovaný dostatečně vypořádali, neboť již sám žalobce ve svém návrhu uvedl, že mu není známo, kdo přepravu poskytl, a navrhl tak výslech neurčité osoby. Magistrát dostatečně vysvětlil nadbytečnost tohoto výslechu, a to z důvodů odpovědnosti právnické osoby podle § 20 odst. 6 přestupkového zákona.
19. Nad rámec předchozí argumentace žalovaný doplnil, že dle § 52 správního řádu není správní orgán vázán důkazním návrhem účastníka řízení. Magistrát i žalovaný dostatečně zdůvodnili, proč je navržený důkaz nadbytečný, a že tedy ani v případě ztotožnění řidiče by důkaz jeho výsledkem nebyl proveden. Vyhověli proto dikci § 52 správního řádu, i když nevyzvali žalobce k bližší specifikaci osoby, která měla být vyslechnuta, a nepřistoupili k provedení důkazu navrhovaného žalobcem s tím, že neprovedení důkazu odůvodnili jeho nadbytečností.

VI. Posouzení soudem

20. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
22. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť shledal, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
23. Pro věc je podstatné, že správní orgány rozhodné skutečnosti vyvozují pouze z exekutorského zápisu a že žalobce od začátku řízení zpochybňoval průběh skutkového děje, který zápis osvědčil.
24. Žalobce již v rámci vyjádření k věci popřel, že by exekutorskému kandidátovi vůbec poskytl přepravu a navrhl, aby byl vyslechnut jako svědek řidič (resp. řidička), který měl exekutorskému kandidátovi přepravu fyzicky poskytnout. Správní orgán I. stupně tento důkazní návrh neakceptoval, oznámil žalobci ukončení dokazování, vyzval ho k seznámení s podklady pro rozhodnutí a 16. 3. 2018 ve věci rozhodl.
25. I v odvolání žalobce namítl, že exekutorský zápis neobsahuje ztotožnění řidiče, který cestujícímu poskytl přepravu, a opět popřel, že by exekutorskému kandidátovi přepravu poskytl. Žalovaný se však ztotožnil s názorem magistrátu.
26. Z § 51 odst. 1 správního řádu vyplývá, že *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
27. Podle § 79 odst. 2 exekučního řádu je exekutorský zápis veřejnou listinou. Takové listiny potvrzují pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno, nicméně lze je vyvrátit prokázáním opaku (§ 53 odst. 3 správního řád). Exekutorský zápis lze tedy obecně jako důkazní prostředek použít, nicméně závěry v něm nejsou nezpochybnitelné.
28. Využití exekutorského zápisu jako důkazu aproboval zdejší soud již v řízeních vedených pod sp. zn. 10 A 121/2017 a sp. zn. 5 A 84/2017. V rozsudku ze 14. 11. 2019, čj. 10 A 121/2017-39, za stěžejní skutková zjištění považoval skutečnosti zaznamenané v tehdejší exekutorském zápise. Současně ale vycházel z toho, že tehdejší žalobkyně neprokázala

„jinou verzi skutkového stavu, než byl prokázán exekutorským zápisem. Právě naopak, žalobkyně v průběhu řízení nepřišla kromě pašálního popření zákonnosti exekutorského zápisu se žádnou alternativní skutkovou verzí, kterou by věrohodně co do tvrzení i důkazů dokládala, že se skutkový děj úplatné přepravy odehrál jinak, nežli jak o tomto skutkovém ději vypověděl exekutorský zápis“. V uvedené věci byl navíc ve správním řízení proveden i výslech svědka. Správní orgány proto nevycházely jen a výlučně z exekutorského zápisu, jehož obsah navíc nebyl ze strany tehdejší žalobkyně ani relevantně zpochybněn.

29. O takovou situaci však v projednávané věci nejde, neboť jak plyne z výše uvedeného dosavadního průběhu, žalobce opakovaně popřel skutečnosti osvědčené exekutorským zápisem a navrhl výslech řidiče, který měl poskytnout přepravu. Žalobce učinil spornou otázku, zda byla přeprava exekutorskému kandidátu vůbec poskytnuta. Takové tvrzení a důkazní návrh směřuje zjevně právě k prokázání opaku ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Totožnost řidiče však nebyla v průběhu správního řízení vůbec zjišťována. Exekutorský zápis obsahuje toliko označení, že přepravu provedla „Pavlina“, přičemž u označení řidiče byla přiložena fotografie malých rozměrů. Z těchto údajů úplná identita řidiče na první pohled patrná není.
30. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) se opakovaně zabýval zásadou materiální pravdy. V rozsudku z 24. 5. 2017, čj. 3 As 93/2015-41, uvedl, že *„v přestupkovém řízení je proto klíčovou povinností správních orgánů postupovat ve shodě se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona. Obě uvedené zásady jsou přitom úzce spjaté; předpokládá se, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, bude správní orgán zjišťovat skutkový stav bez ohledu na aktivitu účastníků řízení a taktéž bez ohledu na to, zda zjišťované skutečnosti a okolnosti osobě, již má být uložena povinnost, prospívají či nikoli. Je-li zjištěný skutkový stav nejasný či mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností a mezer (například tím, že si vyžádá listiny, vyslechně další svědky, aniž mu to účastníci navrhnou, provede místní ohledání, ustanoví znalce apod.)“.*
31. Obdobně v rozsudku z 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010-132, NSS uvedl, že *„v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu z roku 2004, jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona“.*
32. Na výše uvedené závěry NSS odkázal i v nedávném rozsudku z 12. 4. 2022, čj. 1 As 350/2021-33, v němž posuzoval obdobnou situaci jako je nyní projednávaná. I tam se jednalo o přepravu prostřednictvím aplikace Uber a závěry správních orgánů byly postaveny pouze na exekutorském zápisu. NSS zdůraznil, že *„exekutorský zápis v tomto případě však má ‚váhu‘ toliko listiny, tvořící podnět k zahájení správního řízení; není ‚všespásným‘ důkazem, který by bez dalšího byl dostatečný pro náležité zjištění skutkového stavu“ (bod 21), což znamená, že „dospěl-li proto stěžovatel k závěru, že nedisponuje dostatečnými údaji k identifikaci navrženého svědka, nemohl to žalobci sdělit teprve v rozhodnutí, neboť na takový závěr již ten nemohl přiměřeně reagovat. Pokud tedy naznal, že informace, které má k dispozici, mu k identifikaci nepostačují, byl povinen žalobci nejprve umožnit, aby tento nedostatek důkazního návrhu odstranil, a to kupříkladu výzvou k součinnosti apod. (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2020, č. j. 3*

Afs 42/2019- 52), popřípadě obstaral důkaz sám. Je třeba mít na zřeteli (obzvláště v oblasti správního trestání), že odpovědnost za zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností leží na správním orgánu. Nejvyšší správní soud tímto nikterak nepředjímá, zda by byl žalobce schopen (potažmo v rámci procesní strategie též ochoten) po výzvě stěžovatele k součinnosti navrhovaného svědka identifikovat. O tom však nepřísluší správnímu orgánu, ani kasačnímu soudu, spekulovat. Lze tedy uzavřít, že městský soud postupoval zcela správně, jestliže nevyzvání žalobce k upřesnění důkazního návrhu posoudil jako vadu řízení, pro kterou zrušil napadené rozhodnutí. Kasační argumentace je pak ve vztahu k tomu mimoběžná, neboť převážně míří na vztah neprovedeného důkazu (výpovědi řidiče vozidla) a delikttní odpovědnosti dopravce“ (body 22 až 24). Od těchto závěrů se zdejší soud nemá důvod v nynější věci odchýlit.

33. Žalobce před správními orgány zpochybnil průběh skutkového děje a navrhl pro své tvrzení důkaz. Bylo povinností správního orgánu, aby v zájmu zjištění skutkového stavu, který je nutno v dostatečné míře prokázat zejména v řízení o přestupku i bez návrhu (§ 50 správního řádu), vyzval žalobce, aby svůj návrh konkretizoval a aby mu byl dán dostatečný prostor k procesní obraně.
34. Tvrzení žalovaného, že výslech řidiče by byl nadbytečný, i kdyby jeho totožnost byla známa, je nesprávné a odkaz na objektivní odpovědnost dopravce není případný. Žalobce totiž nenamítal, že jízda byla provedena osobou, za jejíž jednání neodpovídá, ale namítal, že jízda vůbec neproběhla. Takové tvrzení směřuje k prokázání nepravdivosti závěrů exekutorského zápisu a důkazní návrh je způsobilý toto tvrzení prokázat. Těžko si lze představit vhodnější důkazní prostředek k prokázání, že jízda neproběhla, než výpověď toho, kdo ji měl být osobně přítomen.
35. Následkem postupu správních orgánů, které důkazní návrh žalobce – výslech řidiče – vůbec neakceptovaly, se žalobce nacházel v pozici, kdy mu bylo kladeno k tíži delikttní jednání, o němž byl sepsán exekutorský zápis, aniž mu bylo reálně umožněno se proti obsahu a průběhu skutkového děje účinně procesně bránit. Úvahy žalovaného o nadbytečnosti svědeckého výsledku řidiče, které stojí na tom, že přeprava byla poskytnuta vozidlem evidovaným pro žalobce a že je nepravděpodobné, že by se jiná osoba přihlásila k uživatelskému účtu žalobce, se opět mýlí s podstatou věci. Žalobce totiž zpochybňoval, že přeprava vůbec proběhla.
36. Lze proto shrnout, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. S tvrzeními a důkazním návrhem žalobce se vypořádaly v rozporu se zákonem. V důsledku toho zatížily správní řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené se soud nezabýval dalšími žalobními námitkami.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Soud shledal, že žalovaný a správní orgán I. stupně neúplně zjistili skutkový stav ohledně přepravy, jejíž průběh zachycuje předložený exekutorský zápis. Pro neprovedený výslech řidiče, který dle zápisu měl konkrétně provést přepravu, totiž zůstalo sporné, jaké byly okolnosti prováděné přepravy. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (srov. rozsudek NSS z 19. 2. 2004, čj. 6 As 65/2000-34, č. 727/2005 Sb. NSS) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s.
38. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení vázán. Na

žalovaném tedy bude, aby dostál svým povinnostem při zjišťování skutkového stavu, pokusil se zjistit totožnost řidiče a případně provedl jeho svědecký výslech.

39. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci, který byl ve věci plně úspěšný, přiznal právo na jejich náhradu. Náklady žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a odměny za zastupování advokátem. Ten ve věci učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby), za které mu náleží částka 3 100 Kč/úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč/úkon. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto mu náleží dle § 57 odst. 2 s. ř. s. i náhrada této daně. Celkem náleží žalobci na náhradě nákladů řízení částka ve výši 11 228 Kč $[(2 \cdot 3100 + 2 \cdot 300) \cdot 1,21 + 3000]$.
40. Soud žalobci nepřiznal náhradu za podanou repliku, neboť ho nevyzval k jejímu podání a argumentace v ní se kryla s žalobní argumentací. Nejde proto o účelně vynaložený náklad.
41. Lhůta k platbě náhrady nákladů řízení je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty za středníkem o. s. ř., místo plnění podle § 149 odst. 1 o. s. ř.; oboje ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. května 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.